ज्योतिः परं यत्र रजस्तमश्च सत्त्वं न यद्ब्रह्म निरस्तभेदं ॥ ३१ ॥

कामाधरत्रिपुरकालगराद्यनेकभूतद्रुहः क्षपयतः स्तुतये न तत् ते ।

यस्त्वन्तकाल इदमात्मकृतं स्वनेत्रवह्निस्फुलिङ्गशिखया भसितं न वेद ॥ ३२ ॥

ये त्वात्मरामगुरुभिर्हृदि चिन्तिताङ्घ्रिद्वन्द्वं चरन्तमुमया तपसाभितप्तं ।

कत्थन्त उग्रपरुषं निरतं श्मशाने ते नूनमूतिमविदंस्तव हातलज्जाः ॥ ३३ ॥

तत् तस्य ते सदसतोः परतः परस्य नाज्ञः स्वरूपगमने प्रभवन्ति भूम्नः ।

ब्रह्मादयः किमुत संस्तवने वयं तु तत्सर्गसर्गविषया अपि शक्तिमात्रं ॥ ३४ ॥

एतत् परं प्रपश्यामो न परं ते महेश्वर ।

मृडनाय हि लोकस्य व्यक्तिस्ते ऽव्यक्तकर्मणः ॥ ३५ ॥

शुक उवाच ॥ तद्वीक्ष्य व्यसनं तासां कृपया भृशपीडितः ।

सर्वभूतसुहृद्देव इदमाह सतीं प्रियां ॥ ३६ ॥

शिव उवाच ॥ अहो बत भवान्येतत् प्रजानां पश्य वैशसं ।

क्षीरोदमथनोद्भूतात् कालकूटादुपस्थितं ॥ ३७ ॥

आसां प्राणपरीप्सूनां विधेयमभयं हि मे ।

एतावान् हि प्रभोरर्थो यद्दीनपरिपालनं ॥ ३८ ॥

प्राणैः स्वैः प्राणिनः पान्ति साधवः क्षणभङ्गुरैः ।

बद्धवैरेषु भूतेषु मोहितेष्वात्ममायया ॥ ३९ ॥

पुंसः कृपयतो भद्रे सर्वात्मा प्रीयते हरिः ।

प्रीते हरौ भगवति प्रीये ऽहं सचराचरः ।

तस्मादिदं गरं भुञ्जे प्रजानां स्वस्तिरस्तु मे ॥ ४० ॥

शुक उवाच ॥ एवमामन्त्र्य भगवान् भवानीं विश्वभावनः ।

तद्विषं जग्धुमारेभे प्रभावज्ञान्वमोदत ॥ ४१ ॥